

Arrest

nr. 183 022 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 april 2010 dient de verzoeker bij de Belgische overheden een verzoek om internationale bescherming in.

De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt op 23 januari 2012 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze uitsluitingsbeslissing wordt vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), bij arrest nr. 81.341 van 15 mei 2012.

Op 30 juni 2014 beslist de commissaris-generaal wederom tot de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 7 juli 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit bevel wordt vernietigd bij 's Raads arrest nr. 164.242 van 17 maart 2016.

Bij arrest nr. 138.035 van 6 februari 2015 bevestigt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal van 30 juni 2014 en sluit hij de verzoeker uit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 5 april 2016 beslist de gemachtigde opnieuw om de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker af te geven (bijlage 13quinquies).

Het betreft de *in casu* bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker op onbekende datum ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

“BIJLAGE 13QUINQUIES BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten ,

naam : A.-N. M.

voornaam : B.

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30 juni 2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

“Betrokkene werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bechermingsstatus (sic) wegens art.1F(a) van de Vluchtelingenconventie en art.55/2 van de Vreemdelingenwet. Het is volgens het CGVS en de RVV niet aangewezen dat hij gedwongen zou worden teruggeleid naar het land van herkomst. Uit de beslissing van het CGVS en de bevestigende beslissing van de RVV kan echter geenszins opgemaakt worden dat het betrokkene toegestaan is om op het Belgische grondgebied te verblijven. Hij kan zich immers niet beroepen op de bescherming van de Belgische autoriteiten en kan bijgevolg geen verblijfstitel bekomen. Door dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt betrokkene geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij heeft wel de verplichting tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen. Bovendien betreft het bevel om het grondgebied te verlaten geen gedwongen uitzettingsmaatregel.

Dientengevolge dient betrokkene het grondgebied te verlaten. En dit ondanks zijn familiale banden in België, ondanks het feit dat zijn eerste echtgenote, van wie hij gescheiden leeft, en dat hun twee meederjarige (sic) kinderen genieten van het subsidiaire beschermingsstatuut, en het feit dat zijn tweede echtgenote en hun miderjarig (sic) schoolgaand kind het vluchtelingenstatuut hebben bekomden (sic). Inzake immigratie heeft het EHRM er aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15.07.2003, Molrani/Frankrijk §23; EHRM 26.03.1992, Beldjoudi/Frankrijk §74, EHRM 18.02.1991, Moustaquim/België, §43) Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen (sic) gemaakte keuze van de stat (sic) van gemeenschappelijk (sic) verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31.01.2006 Ridrigues (sic) da Silva

en Hoogkamer/Nederland §39). Betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België en in de Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding een gezinsleven kan hebben, en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen en verder te blijven, kan betrokkene via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden. Zijn familie kan betrokkene ook bezoeken in het buitenland.

M.b.t. het minderjarige kind dient te worden opgemerkt dat er in België gezinsondersteunende organisaties zijn die betrokkenes huidige echtgenot (sic) kunnen bijstaan in de opvoeding. Aangenomen kan worden dat bvb. Het OCMW over de nodige informatie beschikt (sic) desgevallend door te verwijzen naar een ondersteunde (sic) dienst. Verder dient te worden opgemerkt dat art.74/13 betrekking heeft op de omzetting van de terugkeerrichtlijn en niet van toepassing is inzake asielmaterie.

Gelet op al deze elementen blijkt derhalve niet dat er op de Belgische autoriteiten enige positieve verplichting zou rusten om betrokkene op het grondgebied te gedogen”.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft een synthesememorie neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan. De onderhavige procedure is bijgevolg kosteloos, zodat hoe dan ook niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang.

De exceptie wordt als volgt toegelicht:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer

dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning) 4/9

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl de bestreden beslissing tevens genomen werd in toepassing van artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit van 8.10.1981, artikel dat stipuleert dat:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.. (...).”

Art. 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dan weer het volgende:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij de schending op van artikel 8 EVRM, doch uit de bespreking van het middel tot nietigverklaring, bespreking waarnaar uitdrukkelijk verwezen wordt (doch dewelke hier niet nodeloos volledig herhaald wordt), blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat het annulatieberoep en de vordering tot schorsing onontvankelijk zijn wegens gebrek aan belang.”

2.2. Naar luid van artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert, en G. Debersaques, Raad van State. *Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413*).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

De verweerder meent dat het voorliggende beroep voor de verzoeker geen nuttig effect kan sorteren omdat een eventuele vernietiging er niet aan in de weg staat dat opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

De argumentatie met betrekking tot het gebrek aan discretionaire bevoegdheid bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij evenwel meteen wordt aangegeven dat aan dit gebrek aan discretionaire bevoegdheid afbreuk wordt gedaan indien hogere rechtsnormen zouden worden geschonden bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, hangt samen met de grond van de zaak daar de verzoeker net de schending aanvoert van de hogere verdragsrechtelijke normen, te weten de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De argumentatie van de verweerder kan dan ook niet met goed gevolg worden aangevoerd om reeds *a priori* het belang van de verzoeker te ontzeggen (*cf.* RvS 8 december 2015, nr. 233.162; RvS 14 mei 2014, nr. 227.386; RvS 31 januari 2013, nr. 222.331; RvS 10 februari 2009, nr. 190.338).

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 74/13 en 74/17, §1 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, en van de formele motiveringsplicht.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht in de synthesememorie:

“Schending van artikel 74/13 en 74/17. § 1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 EVRM en van de formele motiveringsplicht

Eerste onderdeel

In de beslissing van de CGVS van 30.6.2014 wordt verzoeker op grond van artikel 55/2 Vw. uitgesloten van de vluchtelingenstatus omwille van het plegen van misdaden tegen de menselijkheid in de zin van artikel 1F, a) van het Vluchtelingenverdrag. Eerst had de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geoordeeld dat verzoeker een actuele gegronde vrees voor vervolging heeft. De CGVS meent ook dat het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is verzoeker gedwongen terug te leiden naar Irak. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad.

De beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 1F moet onderscheiden worden van het nemen van een verwijderingsmaatregel. Bij het nemen van een beslissing tot uitsluiting wordt geen standpunt ingenomen over de daarvan onderscheiden vraag of deze persoon naar zijn land van herkomst kan worden verwijderd (HvJ 9.11.2010, C-57/09 en C-101/09, r.o. 110).

Verwerende partij moet artikel 3 EVRM naleven. De verplichting om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan een vreemdeling die onwettig in België verblijft, vervalt indien artikel 3 EVRM ingeroepen wordt. De verplichting om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven is geen automatisme en geldt niet onder alle omstandigheden. De onwettige aard van het verblijf rechtvaardigt niet de afgifte van een bevel zonder dat rekening moet gehouden worden met andere factoren, in casu de verplichting om artikel 3 EVRM na te leven. In die mate beschikt verwerende partij wel degelijk over een discretionaire bevoegdheid (RvV, algemene vergadering, 19.12.2013, nr. 116.003).

Minstens had verwerende partij, bij de afgifte van een bevel, moeten motiveren waarom deze afgifte geen schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM, wat niet gebeurt.

De bestreden beslissing zegt enkel dat verzoeker België en het ganse Schengengrondgebied moet verlaten, en dat hij niet terug moet keren naar Irak. Verwerende partij gaat echter niet na naar welk land, buiten het Schengengrondgebied, dan wel zou kunnen gaan zonder dat artikel 3 EVRM geschonden wordt.

Gelet op het absolute karakter van artikel 3 EVRM, en dat verwerende partij zich ervan bewust is of moet zijn dat dit geschonden zal worden indien verzoeker terugkeert naar Irak, rust op verzoekende partij een onderzoeksplicht waarbij nagegaan dient te worden hoe verzoeker gevolg kan geven aan de bestreden beslissing zonder dat artikel 3 EVRM geschonden wordt.

Dit gebeurt niet.

Dat verwerende partij dit moet nagaan blijkt eveneens uit artikel 74/17, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting is van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008.

Volgens artikel 74/17, § 1, eerste lid wordt de verwijdering tijdelijk uitgesteld indien de beslissing (...) tot verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulementbeginsel.

Het gaat om de "beslissing", en bijgevolg het nemen van de beslissing, en niet om de uitvoering ervan. Artikel 74/13 maakt overigens uitdrukkelijk melding van het "nemen" van een beslissing.

Vermits beide artikelen 74/13 en 74/17 de uitvoering zijn van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, dienen zij op dezelfde manier geïnterpreteerd te worden.

Verwerende partij kan zich er niet toe beperken te stellen dat verzoeker zelf een derde land buiten Irak moet zoeken, zonder na te gaan of verzoeker hiertoe werkelijk de mogelijkheid heeft.

(...)"

4.2. De verweerder betoogt in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 74/13 en 74/17, §1 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 8 EVRM en van de formele motiveringsplicht.

In een eerste onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat de verwerende partij artikel 3 EVRM dient na te leven bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten .

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er op gewezen worden dat er geen sprake is van een gedwongen verwijdering in casu.

Terwijl verweerder ten overvloede opmerkt dat deze bepaling voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). 6/9

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de

praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. De loutere verwijzing naar de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 30.06.2014, meer dan twee jaar geleden, maakt niet aannemelijk dat verzoekende partij zelf het voorwerp zal worden van een schending van artikel 3 EVRM na terugkeer.

Het is aan verzoekende partij zelf om aan te tonen dat zij zelf het slachtoffer zou worden van een onmenselijke behandeling. De beschrijving van een algemene situatie is op zich ook niet afdoende teneinde dit aannemelijk te maken.

De in casu bestreden beslissing betreft overigens geen gedwongen verwijdering zodat de beschouwingen als zou verzoekende partij niet weten naar welk gebied of welke stad zij zou worden teruggestuurd niet dienstig is.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (RvS nr. 105.233 dd. 27.03.2002, RvS nr. 105.262 dd. 28.03.2002, RvS nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 EVRM zou geschonden zijn.

In een tweede onderdeel (...).”

4.3. In een eerste onderdeel van het enig middel voert de verzoeker onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

De verzoeker wijst er op dat hij door de commissaris-generaal, bij beslissing van 30 juni 2014 en bevestigd door de Raad, werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus omwille van het plegen van misdaden tegen de menselijkheid in de zin van artikel 1 F, a) van het Vluchtelingenverdrag. Hij benadrukt dat de commissaris-generaal heeft geoordeeld dat het niet aangewezen is om de verzoeker gedwongen terug te leiden naar Irak. De verzoeker meent dat de gemachtigde er zich, gelet op het absoluut karakter van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming en gelet op de voormelde

uitsluitingsbeslissing, bewust van moest zijn dat artikel 3 van het EVRM zou worden geschonden indien de verzoeker terugkeert naar Irak. Daar waar de bestreden beslissing enkel stelt dat de verzoeker België en het Schengengrondgebied moet verlaten en dat hij niet dient terug te keren naar Irak, volstaat dit volgens de verzoeker niet aangezien op de verweerder een onderzoeksplicht rust om na te gaan naar welk land, buiten het Schengengrondgebied, hij zich dan wel zou kunnen begeven zonder dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden. De verzoeker meent zodoende dat de gemachtigde diende na te gaan of hij werkelijk de mogelijkheid heeft om zich naar een derde land buiten Irak en buiten de Schengenzone te begeven, en dat de gemachtigde er zich niet toe kon beperken het aan de verzoeker zelf over te laten om een derde land uit te zoeken.

4.3.1. Artikel 3 van het EVRM "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*" bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft meermaals geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95).

Het EHRM heeft tevens geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokken vreemdeling (zie EHRM 4 december 2008, Y. t. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saad t. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en anderen t. Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Hierbij moet er op worden gewezen dat het verbod van foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen absoluut is en dat het geen enkele uitzondering toelaat. Zelfs wanneer de gedragingen van een vreemdeling als onveilig of gevaarlijk beschouwd kunnen worden, mag dit bij verwijderingsbeslissingen geen element vormen in de beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en kan geen afbreuk gedaan worden aan de door dit artikel geboden bescherming (EHRM november 1996, nr. 22414/93, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, § 80; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi t. Italië, § 139). Artikel 3 van het EVRM voorziet dan ook, anders dan het non-refoulementbeginsel zoals neergelegd in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, in geen enkele uitzondering omwille van gedragingen van de verzoeker. Het is hierbij vaste rechtspraak van het EHRM dat "*Article 3 makes no provision for exceptions and no derogation from it is permissible under Article 15, even in the event of a public emergency threatening the life of the nation. As the prohibition of torture and of inhuman and degrading treatment or punishment is absolute, irrespective of the victim's conduct, the nature of any offences allegedly committed by the applicant is therefore irrelevant.*" (vaste rechtspraak o.m. EHRM 11 oktober 2012, Auad t. Bulgarije, nr. 46390/10, § 96; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi t. Italië, §127; EHRM 15 november 1996, Chahal t. Verenigd Koninkrijk §§'n 79 en 80; EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering t. V.K., § 88).

De verplichting die aldus op de bevoegde nationale autoriteiten rust om de betrokken vreemdeling te beschermen tegen een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, wordt voornamelijk ingevuld door het installeren van gepaste procedures die toelaten de risico's te onderzoeken die de vreemdeling zou lopen indien hij wordt verwijderd naar het land van bestemming (EHRM 13 december 2016, Paposhvili t. België, § 185; EHRM 23 maart 2016, F.G. t. Zweden, § 117; EHRM 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, § 104; EHRM 13 december 2012, El-Masri t. Macedonië, § 182). Indien de betrokken vreemdeling elementen aanbrengt betreffende een reëel gevaar om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM, dan is het aan de nationale overheid om elke twijfel hieromtrent weg te nemen en om zowel de algemene situatie in een land als de omstandigheden eigen aan het geval van de betrokken vreemdeling te onderwerpen aan een nauwgezet onderzoek (EHRM 13 december 2016, Paposhvili t. België, § 187; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 366).

4.3.2. In de voorliggende zaak stelt de Raad samen met de verzoeker vast dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 30 juni 2014 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 138.035 van 6 februari 2015 van de Raad.

Omtrent verzoekers vrees voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin oordeelde de commissaris-generaal, alvorens de verzoeker uit te sluiten van de asielsituatie en de subsidiaire beschermingsstatus, in zijn beslissing van 30 juni 2014 als volgt:

“(…) Geenszins kan worden uitgesloten dat uw verleden bij de Mukhabarat u ook vandaag de dag nog tot een doelwit maakt van milities of partijen die het verleden willen wreken, zoals ook blijkt uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier en waarvan u in uw verklaringen blijkt geeft (CGVS I, p. 2). Hierbij dient bovendien rekening te worden gehouden met de huidige politieke context in Irak waarbij de sektarische spanningen opnieuw hoog oplaaien. In dit verband legt u overigens een artikel voor uit de krant al Mashriq d.d augustus 2011 waarin uw naam wordt genoemd als een van de oud diplomaten die met de dood werd bedreigd.

Gezien de huidige politieke situatie in Irak, uw werkzaamheden bij de Mukhabarat uw taken en verantwoordelijkheden mee in beschouwing genomen, als ook het feit dat u uw concrete vrees voor vervolging aannemelijk maakt, kan in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchteling rechterlijke zin, vanwege niet-statelijke entiteiten, namelijk sjiitische milities, op basis van een uw (toegekende) politieke overtuiging, allermindst worden uitgesloten.

Er dient bijkomend te worden gesteld dat bescherming vanwege de Irakese autoriteiten tegen vervolging in uwen hoofde niet kan worden aangenomen. Zo stelt het UNHCR in haar meest recente 'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-seekers' (d.d. 31 mei 2012) letterlijk dat bescherming vanwege de nationale autoriteiten niet gegarandeerd kan worden: “Generally, protection by national authorities will not be available given that the national authorities have as yet limited capacity to enforce law and order. Members of the ISF and the judiciary are themselves a major target of attacks and are reportedly prone to corruption and infiltration” (p.53) en “Acknowledging the increased risks, the Ministry of Interior introduced measures to help officials avoid assassination – even though, according to experts, “there are few preventive measures against the use of such economical and low-profile tactics” as sniper fire or sticky bombs” (p.15). U bevestigde deze informatie door te wijzen naar de complexe verhouding binnen de Irakese autoriteiten met onder meer de sjiitische milities (CGVS II, p. 14).”

In diezelfde beslissing sprak de commissaris-generaal zich als volgt uit omtrent de terugleiding van de verzoeker naar zijn land van herkomst, Irak:

“Niettegenstaande u dient te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie overeenkomstig artikel 1, F (a), meent de Commissaris-generaal evenwel dat het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, waar volgens uw verklaring uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.”

In zijn arrest van 6 februari 2015, bevestigde de Raad verzoekers gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag:

“Gelet op de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier, te dezen de hierin vervatte landeninformatie, de overtuigende stukken die verzoeker neerlegde ter staving van zijn loopbaan en de met voormelde informatie overeenstemmende verklaringen over zijn tewerkstelling binnen de Mukhabarat, dienen verzoeker en verweerder te worden bijgetreden in de vaststelling dat verzoeker, gezien de huidige politieke en veiligheidssituatie in Irak, aantoonde een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in

artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Tevens is het aannemelijk dat voor verzoeker omwille van zijn profiel, een soenniet die lid was van de Mukhabarat ten tijde van het regime van Saddam Hoessein, geen bescherming vanwege de Iraakse autoriteiten voorhanden is.”

De bevoegde autoriteiten hebben aldus geoordeeld enerzijds dat de verzoeker een gegronde vrees koestert om te worden geïsoleerd door Sjiiitische milities omwille van zijn (toegekende) politieke overtuiging en dit zonder dat kan worden aangenomen dat de Irakese autoriteiten hem bescherming zullen bieden, en anderzijds dat de beslissing tot uitsluiting van de beide statussen geen afbreuk doet aan het gegeven dat het niet aangewezen is dat de verzoeker (gedwongen) wordt teruggeleid naar Irak. Het kan niet worden ontkend dat een dergelijke gegronde vrees voor vervolging impliceert dat de verzoeker, alleszins op het moment dat de Raad oordeelde omtrent de uitsluiting van de verzoeker van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, bij een terugkeer naar Irak een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Bij arrest van 15 november 1996 heeft het EHRM immers gesteld dat de bescherming van artikel 3 van het EVRM breder is dan deze in de artikelen 32 en 33 van Vluchtelingenverdrag (EHRM 15 november 1996, Chahal t. het Verenigd Koninkrijk [Grote Kamer], § 80; zie ook in EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. het Verenigd Koninkrijk, § 102-103). Het Hof geeft hiermee te kennen dat artikel 3 van het EVRM tevens situaties omvat waar de vluchtelingenstatus niet werd toegekend in de zin van artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag.

In tegenstelling tot hetgeen de verweerder in zijn nota met opmerkingen voorhoudt, kan van de verzoeker niet worden verwacht dat hij nogmaals met concrete elementen aantoont dat hij bij terugkeer naar Irak een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling riskeert te ondergaan wanneer reeds in de thans bestreden akte wordt verwezen naar de voormelde uitsluitingsbeslissing en - arrest en nu in deze akte tevens wordt beklemtoond dat *“Het volgens het CGVS en de RVV niet aangewezen [is] dat hij [de verzoeker] gedwongen zou worden teruggeleid naar het land van herkomst. [...] Door dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt betrokkene geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst. [...] Bovendien betreft het bevel om het grondgebied te verlaten geen gedwongen uitzettingsmaatregel.”* Het verweer dat de verzoeker in het kader van het onderhavige beroep niet concreet aantoont dat hij bij zijn terugkeer het slachtoffer zou worden van een door artikel 3 van het EVRM bedoelde behandeling, rekening houdend met de algemene situatie in zijn land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval, is derhalve niet dienstig.

In tegendeel stond het, gelet op de reeds eerder vastgestelde gegronde vrees voor vervolging aan de overheid zelve om een nauwkeurig onderzoek te voeren dat de verwijdering van de verzoeker hem actueel niet zal blootstellen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Nu in het kader van verzoekers asielpprocedure in de eerste plaats werd gesteld dat hij een vrees voor vervolging aantoont in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en nu in de bestreden akte wordt verwezen naar de uitsluitingsbeslissing van de commissaris-generaal en er eveneens wordt verwezen naar de bevestiging van deze beslissing door de Raad, staat het immers vast dat de verweerder kennis had van het (desgevallend weerlegbaar) bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. t. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. het Verenigd Koninkrijk, § 103 en 107). Het stond dan ook aan de verweerder om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad merkt voorts op dat het gegeven dat de verzoeker werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, de Belgische overheden en dus de verweerder niet vrijstellen van de naleving van internationale verplichtingen, inzonderheid deze die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM dat, het weze herhaald, een absolute bescherming biedt. Zoals blijkt uit de bestreden akte en zoals ook door de verweerder in het punt 2.1. van de nota met opmerkingen wordt erkend, wordt het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Voormeld artikel bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde

termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Het is dan ook duidelijk, en het staat gelet op het verweermiddel in punt 2.1. in de nota met opmerkingen buiten betwisting, dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet of kan worden afgegeven wanneer dit bevel hogere verdragsrechtelijke normen zou schenden. Artikel 3 van het EVRM maakt onmiskenbaar een dergelijke, hogere verdragsrechtelijke norm uit. Ook de Raad van State heeft reeds bevestigd dat *“geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het E.V.R.M.”* (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; in eenzelfde zin omtrent artikel 8 van het EVRM: RvS 26 juni 2015, nr. 231.762).

Het loutere gegeven dat de gemachtigde in de motieven van het bestreden bevel uitdrukkelijk aangeeft dat de verzoeker niet verplicht is terug te keren naar zijn land van herkomst, doet voorts geen afbreuk aan de verplichting die, in het kader van artikel 3 van het EVRM, op de overheid rust om op nauwgezette wijze te onderzoeken of het bevel om het grondgebied te verlaten de verzoeker blootstelt aan een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. *In casu* mag niet uit het oog worden verloren dat in de beslissingen die werden genomen in het kader van verzoekers asielprocedure, werd vastgesteld dat de verzoeker in zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert. Noch uit de bestreden akte noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat, sinds het afsluiten van de asielprocedure met 's Raads arrest nr. 135.035 van 6 februari 2015 en voorafgaand aan de afgifte van het thans bestreden bevel op 5 april 2016, enig concreet onderzoek heeft plaats gehad waaruit zou kunnen blijken dat het actueel karakter van deze gegronde vrees niet langer kan worden aangenomen. In tegendeel wijzen de gehanteerde bewoordingen dat *“het volgens het CGVS en de RVV niet aangewezen [is] dat [de verzoeker] gedwongen zou worden teruggeleid naar het land van herkomst”* en dat *“door dit bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene geenszins verplicht [wordt] terug te keren naar zijn land van herkomst”*, er op dat de gemachtigde aanneemt dat de (al dan niet gedwongen) terugkeer naar Irak de verzoeker nog steeds blootstelt aan een gegronde vrees voor vervolging en dus, zoals *supra* aangehaald, ook aan een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Het gegeven dat de gemachtigde zich bij de afgifte van het thans bestreden bevel bewust was of althans diende te zijn van het reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM dat de verzoeker loopt bij een terugkeer naar zijn land van herkomst (Irak), maakt dan ook dat hij in het kader van de onderzoeksplicht, die inherent is aan de bescherming verleend door artikel 3 van het EVRM, verplicht is om iedere twijfel weg te nemen omtrent een mogelijke blootstelling aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling tengevolge van de thans opgelegde vertrekverplichting (EHRM 13 december 2016, Paposhvili t. België, § 187; EHRM 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 39). Het gegeven dat de verzoeker niet verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, neemt met name niet weg dat het thans bestreden bevel de verzoeker wel degelijk verplicht om het Belgische grondgebied en dat van de Schengenstaten binnen de dertig dagen te verlaten. De vraag rijst dan ook, zoals de verzoeker pertinent opmerkt, naar welk ander de land de verzoeker dan wel kan terugkeren. Tevens rijst de vraag of de verzoeker in enig ander land, buiten de Schengenzone, dan wel beschermd is tegen een verwijdering naar zijn land van herkomst. De Raad benadrukt dat het verbod van verwijdering naar een land waar een vreemdeling een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, tevens het verbod inhoudt om de vreemdeling te verwijderen naar een derde land waar hij een reëel risico loopt om alsnog uitgezet te worden naar het land waar hij het voornoemde reëel risico loopt (verbod van indirect refoulement), zodat ook het risico op een indirect refoulement moet worden onderzocht (zie onder meer EHRM 15 april 2014, Asalya t. Turkije, § 111). Het EHRM heeft overigens reeds geoordeeld dat door het gebrek aan een wettelijk kader dat voldoende waarborgen biedt tegen de uitzetting door een derde land naar het land van herkomst, waar de betrokken vreemdeling een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, ook de verwijdering naar dit derde land een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM (EHRM 22 september 2009, Abdolkhani en Karimnia t. Turkey, § 88-89).

In de gegeven omstandigheden dient dan ook te worden besloten dat de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op de eerder vastgestelde gegronde vrees voor vervolging die de verzoeker koestert in zijn land van herkomst en gelet op het gebrek aan enig concreet onderzoek van de reële risico's die de verzoeker bij het uitvoeren van dit bevel loopt, het risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM geenszins uitsluit.

In tegendeel moet, bij gebrek aan enige informatie van de verweerder die er op zou kunnen wijzen dat de bevindingen van de Raad in zijn arrest nr. 138.035 van 6 februari 2015 niet langer actueel zijn en gelet op de bewoordingen van de bestreden akte, worden aangenomen dat het buiten betwisting staat dat de verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, Irak, wegens een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM geboden behandeling.

Het motief en het verweer in de nota met opmerkingen dat het bestreden bevel geen gedwongen verwijdering van het grondgebied inhoudt, doet hieraan geen afbreuk. In een recent arrest van 13 december 2016 heeft het EHRM immers geoordeeld dat het voeren van een onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM vlak voorafgaand aan de gedwongen verwijdering van het grondgebied niet volstaat wanneer er geen enkele indicatie is van de omvang van dit onderzoek en van het effect hiervan op het bindend karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten: *“The fact that an assessment of this kind could have been carried out immediately before the removal measure was to be enforced (see paragraph 199 in fine above) does not address these concerns in itself, in the absence of any indication of the extent of such an assessment and its effect on the binding nature of the order to leave the country.”* (eigen vertaling : Het feit dat een onderzoek van deze soort [naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM] had kunnen gebeuren vlak voorafgaand aan de gedwongen verwijdering van het grondgebied volstaat niet om tegemoet te komen aan deze bezorgdheden wanneer er geen enkele indicatie is van de omvang van een dergelijk onderzoek en van het effect hiervan op het bindend karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten (EHRM 13 december 2016, Paposhvili t. België, § 202). Ook in deze zaak lag enkel een bevel om het grondgebied te verlaten voor, waarbij de termijn voor vrijwillig vertrek (na verschillende verlengingen) was verstreken en waarbij nog geen gedwongen tenuitvoerlegging in het vooruitzicht was gesteld (idem, § 199).

Tot slot herhaalt de Raad aan dat het EHRM er standaard op wijst dat om het bestaan van een gevaar op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker. Het EHRM heeft daarbij eveneens al gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn. Zo stelt het Hof in de zaak nr. 43875/09 van 15 april 2014 Asalya t. Turkije waar het vaststelt in § 113 dat het administratief rechtscollege van Ankara geen rekening heeft gehouden met het persoonlijk risico voor de verzoeker: *“the court believes that this deficiency is due, at least to some extent, to the fact that neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only because it exacerbated the applicant's already precarious position, but also because it inevitably hampered any meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded under Article 13 illusory.”*

Er wordt eveneens verwezen naar de zaak nr. 46390/10 Auad t. Bulgarije van 11 oktober 2012 waarin het EHRM in het licht van de artikelen 3 en 13 van het EVRM in § 139 stelt dat bij een verdedigbare grief in het licht van artikel 3 van het EVRM a) een rigoureuus onderzoek moet gebeuren naar de risico's die redelijkerwijs kunnen worden verwacht door een vreemdeling als resultaat van zijn of haar verwijdering om nationale veiligheidsredenen, omwille van de algemene situatie in het land van bestemming en zijn of haar persoonlijke omstandigheden; b) het land van bestemming altijd moet aangeduid zijn in een bindende akte en een verandering van bestemming aanvechtbaar moet zijn; c) het boven vermelde mechanisme moet het onderzoek mogelijk maken naar de vraag of, indien de persoon naar een derde land wordt gezonden, de betrokken persoon een risico kan lopen om van dat land gezonden te worden naar het herkomstland zonder gepast onderzoek naar het risico op mishandeling.

Het gegeven dat de verweerder het land van bestemming niet heeft gespecificeerd in de bestreden akte en dit land van bestemming ook uit geen enkel ander stuk van het rechtsplegingsdossier kan blijken, terwijl in voorliggende zaak en gelet op de motieven van de bestreden beslissing zelve blijkt dat de verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst op gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, maakt derhalve des te meer duidelijk dat het bestuur bij de afgifte van het thans bestreden bevel niet voor ogen heeft gehad om de verzoeker te vrijwaren van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij het verlaten van het Schengengebied.

In casu moet worden vastgesteld dat door de verzoeker een vertrekverplichting op te leggen zonder het land van bestemming te bepalen terwijl tegelijk duidelijk wordt aangegeven dat de verzoeker geenszins

dient terug te keren naar zijn land van herkomst, en zonder op enige wijze te onderzoeken naar welk ander land behalve Irak de verzoeker dan wel kan terugkeren zonder er het risico te lopen om in strijd met artikel 3 van het EVRM te worden uitgezet, artikel 3 van het EVRM is geschonden. Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van andere onderdelen van het enig middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE